

[Carsten Raft.]

Bertel Dahlgaard har stillet, kun egnet til at forsinke og forhale Forhandlingerne, hvad maaske ogsaa er Mening.

Der stod en Artikel i „Berlingske Tidende“ i Gaar, som er blevet nævnt. Jeg læste den med Undren, og jeg havde ikke troet, at den blev draget ind i Forhandlingerne. Jeg havde ikke troet, at man vilde drage ind i Diskussionen, at en Mand kommer og fortæller, at Arbejderne oppe i Norge snakker om Tipning, saa Produktion og Genopbygningen bliver forhindret, og regnede ud pr. Time, hvor mange Millioner det havde kostet, at de snakkede om Tipning. Jeg havde i hvert Fald ikke troet, at det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen kørte med paa den Kane, selv om han tog nogle Forbehold. Skal vi virkelig give os til at begynde at spekulere over og lytte til, hvad Arbejderne bestiller i deres Arbejdstid, og forhindre dem i at snakke om de Ting, der interesserer dem, og lade det være et Argument for ikke at vedtage disse Foranstaltninger? Jeg synes, det er morsomt, at det er det liberale Parti, der gaar saadan og lytter til og interesserer sig for, hvordan Snakken gaar, og vil blande sig i, hvad Folk beskæftiger sig med. Det tror jeg nok, de paagældende selv skal bestemme, og det bestemmes her i Landet i Overensstemmelse med Lønningsreglerne.

Med Hensyn til Kontingentspørgsmaalet tror jeg, man taler meget langt fra de faktiske Forhold. Det er ikke Kontingentet, der er det afgørende i en Idrætsforening. Det er de meget store Udgifter, der følger med at udøve Idræt. Lad mig først og fremmest tage Skydning, som er saa overordentlig dyr, men lad mig ogsaa nævne Fodbold, der kræver Fodboldstøvler og Fodbolddragt og alt, hvad der hører til. Det er meget mere end Kontingentet, og alle disse Godtkøbsberegninger med en Cigaret pr. Uge spiller overhovedet ingen Rolle i saa Henseende. Det er Grunden til, at man har haft vanskeligt ved at komme op paa de Beløb og de Kontingentstørrelser, som f. Eks. visse Grupper inden for Venstre efterlyser.

Til det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensen vil jeg gerne sige, at naar det ærede Medlem har saa store moralske Betænkkeligheder, forbløffer det mig, at han netop har ønsket at give det hele i Hænderne paa private Selskaber, som maa være interesseret i at lave saa meget Propaganda som muligt, saa meget Markskrigeri og saa megen Geschæft som muligt. Hvis man vil have Spillelysten fremmet, skal man lade private Sel-

skaber tage fat, og se, hvad de kan tjene. Hvis man vil begrænse den og have Haand i Hanke med den, maa man gøre, som de har gjort i Sverige efter de Erfaringer, de i saa Henseende har gjort om det forkerte; man maa gaa den Vej, at det skal være Staten, der passer paa og har Tilsyn med det hele, saa det ikke faar overdrevne og uheldige Former.

Det, der er det interessanteste ved det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensens Betragtninger, er uægtelig hans egen Placering i hele dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem er i den ejendommelige Situation, at han i Dag bekæmper og paa alle Maader forsøger at forhindre gennemført et Lovforslag, han selv som Minister har forelagt. Jeg har ikke foretaget historiske Undersøgelser, men mon det ikke er et historisk enestaende Eksempel i Rigsdagen, hvad vi her har oplevet — det tror jeg nok. Jeg tror aldrig, man har set en Minister, der et Aar efter at have forelagt et Forslag i den Grad med alle til Raadighed staaende Midler forsøger at forhindre dette Forslags Gennemførelse. Men det ærede Medlem gik videre. Det, som det ærede Medlem placerede som det vigtigste, var, at der ikke var fremskaffet tilstrækkelige Oplysninger. Det var ikke en Kritik over for min Kollega, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, nej, det var en Kritik, som det ærede Medlem fremsatte over for Finansministeren, ja, det ærede Medlem antydede rent ud, at Finansministeren har undladt at skaffe disse Oplysninger, fordi det passede i hans Kram, fordi disse Oplysninger menes at være uheldige for Forslagets Gennemførelse, og saa havde han ikke sørget for, at de kom frem. Det er vist temmelig sjældent, man anvender saa groft Skyts, men det er ogsaa temmelig sjældent, at det gøres af et æret Medlem af Rigsdagen, der i den Grad retter Skytset mod sig selv samtidig.

Nu siger det ærede Medlem, han er blevet afklaret, og det er dejligt, at det er lykkedes ham at blive afklaret, men hvordan var det, da han var Finansminister og forelagde dette Forslag, som blev liggende i et Aar? Hvordan var det, da der var gaaet mere end et Aar, og det ærede Medlem gik ind for Forslaget igen og sagde, at Hovedparten af hans Parti vilde være med? Hvilke Undersøgelser havde det ærede Medlem foretaget som Minister? Er det virkelig Mening — det giver selvfølgelig Rigsdagen en meget betydningsfuld Rolle —, er det virkelig Meningen, at Forslagene skal komme ganske uundersøgt og ubearbejdet fra Ministerierne, og det egentlige